Bijdrage van inspreekster mevrouw Escobar, in het Engels en in het Nederlands

Speech to the Council: Why Our Asylum Centre Should Remain Open

Good evening, everyone.

First of all, I would like to thank you for giving me the opportunity to speak today and share my personal experience.

I am here not only to speak for myself and my daughter, but also to express the concerns of many people who live in this centre and who are working hard to build a better future.

I would like you to understand that this centre is much more than a building for us. It is a place where we are rebuilding our lives, finding stability, learning, working and becoming part of Dutch society.

First, I would like to talk about my daughter, because her future is my biggest concern.

My daughter goes to school here, participates in sports and extracurricular activities, and is about to start ballet classes. She is becoming familiar with her surroundings, developing friendships and building a daily routine.

As a mother, I want to give her stability and the opportunity to grow up in a safe and supportive environment. These activities are not just hobbies. They help her develop, socialise, learn new skills and feel that she belongs somewhere.

If we are forced to move to another centre, she could lose these opportunities and the relationships she has already built. She might have to adapt to a new environment, new activities and possibly a different school or routine.

Children need stability. They need continuity and the opportunity to grow without unnecessary disruption. I believe we should consider the impact that closing this centre would have on all the children who live here.

There are many children in this centre who are already familiar with their surroundings and participate in activities organised both inside and outside the centre. People come here to organise activities for them, creating opportunities to learn, play and develop.

We should consider the effect that relocating these children could have on their emotional wellbeing and development.

Secondly, I would like to talk about my work and the effort I have made to become independent.

I am currently working, and it took me a long time to obtain my work permit and find employment.

Finding a job as an asylum seeker is already difficult, and the process of obtaining permission to work can be complicated and slow.

If this centre closes and I have to move somewhere else, continuing my job could become extremely difficult or even impossible because of the distance, transport difficulties or changes in my circumstances.

I could lose an opportunity that I worked very hard to obtain, and I might have to start again from zero.

I do not want to lose the progress I have made. I want to continue working, becoming more independent and contributing to society.

I also pay a monthly contribution to COA because I am working. We have financial responsibilities when we earn an income, and I take those responsibilities seriously. I have learned to manage my budget carefully and make the best use of the money I earn.

I believe it is important for people to understand that residents who work are not simply earning money without contributing anything. We also have to meet our financial obligations according to the applicable rules.

Closing this centre could put the progress I have made at risk and make it more difficult for me to maintain my independence.

Thirdly, I want to explain how much effort residents are making to integrate into Dutch society.

Personally, I go to the Taalcafé at the Rijswijk library to practise Dutch and improve my language skills. Learning the language is important to me because I want to communicate better, become more independent and have better opportunities in the future.

And I am not the only person making this effort.

Many residents attend Dutch language classes in The Hague. Some are studying electricity and developing practical skills that could help them find employment. Others are training to become care workers in nursing homes.

These people are investing their time and energy in learning skills that are useful to Dutch society.

They want to work, develop professionally and become independent.

My roommate, for example, attends classes at Leiden University's campus in The Hague. Other residents work, study, volunteer or participate in community activities.

I also take part in voluntary activities because I want to contribute to the community.

If the centre closes, residents could face difficulties reaching their schools, continuing their training or keeping their jobs. Their progress could be interrupted, even though they are already making an effort to build a future here.

Fourthly, I would like to talk about the importance of stability for vulnerable residents.

There is a blind resident who has learned the route to the shops and can go there independently. The shopkeepers know him and even help him with his purchases when necessary.

For him, knowing the neighbourhood means independence, confidence and dignity.

If he is moved to an unfamiliar place, he may lose that independence and have to learn everything again. He might need additional assistance with things he can currently do on his own.

This shows that moving people is not always as simple as giving them a new address. For some residents, it can mean losing a familiar environment that allows them to live with greater independence.

Many of us also attend church and receive support from the church community. Through these relationships, people can find help looking for work, receive emotional support and feel that they are not alone.

These connections take time to build. They are part of our integration and help us become active members of society.

Fifthly, I would like to address the negative comments and misinformation about asylum seekers.

I sometimes see posts and comments in Facebook groups claiming that incidents happening in and around Rijswijk are caused by asylum seekers.

I understand that people have concerns about safety, and I believe everyone has the right to feel safe in their community. However, I do not think it is fair to blame asylum seekers as a group for incidents without reliable evidence.

We should look at the facts of each situation rather than judge an entire community based on assumptions.

I live in this centre, and I know that many of us are simply trying to live peacefully, go to work, study, raise our children and build a future. We understand that living here comes with responsibilities. We must respect the law and the people around us.

Of course, no community is perfect. If an individual commits an offence, that person should be held responsible for their own actions. But it is not fair to assume that everyone else is responsible too.

I also want to correct a misunderstanding about the fatbikes that some residents use. I have seen people suggest that these bicycles are given to us for free.

That is not true in my case, and residents have bought their own bicycles with their own money.

Personally, I have worked and learned to manage my budget carefully. I understand how important it is to have a bicycle in the Netherlands. For me, a fatbike is a more convenient means of transport, and I chose to spend my own money on it. Other residents have made their own choices according to their needs and financial circumstances.

These bicycles are not proof that we receive everything for free. They can be the result of our work, our savings and the financial decisions we make.

I want people to understand that asylum seekers are individuals with different circumstances, responsibilities and goals. We should not be judged by rumours. We should be judged fairly and as individuals.

Finally, I would like to explain why I believe keeping this centre open benefits not only us, but also the wider community.

Many residents are working, studying, learning Dutch, volunteering, raising children and preparing for their future. We are building relationships with local people, participating in activities and developing skills that can help us become independent.

Closing the centre could interrupt this progress. People could lose jobs, struggle to continue their education, become disconnected from support networks and face difficulties maintaining their children's routines.

I understand that there may be financial or organisational reasons behind the proposal to close the centre. I recognise that these decisions are not always easy.

However, I respectfully ask the council to consider the human consequences, not only the practical or financial aspects.

Keeping this centre open would help protect children's stability, employment, education, independence for vulnerable residents and the social connections that support integration.

We are not asking for special treatment. We are asking for the opportunity to continue the progress we have already made.

We are already taking steps towards integration. We are not waiting for our lives to begin; we are actively building them.

For me, keeping the centre open means being able to continue working, learning Dutch, supporting my daughter and building a stable future for both of us.

For other residents, it means continuing their studies, developing professional skills, caring for their children and maintaining their independence.

Please do not see this centre only as a building or a financial cost. Please see the people who live here, their efforts, their responsibilities and the progress they have made.

Please do not make us start again from zero when we are finally beginning to move forward.

I sincerely hope you will consider keeping this centre open so that we can continue building our lives, contributing to society and becoming an active part of the community of Rijswijk.

Thank you very much for listening to me.

Toespraak aan de gemeenteraad: Waarom dit asielzoekerscentrum open zou moeten blijven

Goedenavond allemaal,

Allereerst wil ik u bedanken voor de gelegenheid om hier vandaag te spreken en mijn persoonlijke verhaal met u te delen.

Ik sta hier niet alleen namens mijzelf en mijn dochter, maar ook namens veel bewoners van dit centrum die hard werken aan een betere toekomst. Ik hoop u duidelijk te maken dat dit centrum voor ons veel meer is dan alleen een gebouw. Het is een plek waar wij ons leven opnieuw opbouwen, stabiliteit vinden, leren, werken en deel gaan uitmaken van de Nederlandse samenleving.

Mijn dochter en haar toekomst

Mijn grootste zorg is de toekomst van mijn dochter.

Zij gaat hier naar school, doet mee aan sportieve en buitenschoolse activiteiten en staat op het punt om met balletlessen te beginnen. Ze raakt steeds meer vertrouwd met haar omgeving, maakt vriendjes en vriendinnetjes en bouwt een dagelijks ritme op.

Als moeder wil ik haar stabiliteit bieden en de kans geven om op te groeien in een veilige en ondersteunende omgeving. Deze activiteiten zijn niet zomaar hobby's. Ze helpen haar om zich te ontwikkelen, sociale contacten op te bouwen, nieuwe vaardigheden te leren en zich ergens thuis te voelen.

Wanneer wij moeten verhuizen naar een ander opvangcentrum, dreigt zij deze kansen en de relaties die zij heeft opgebouwd kwijt te raken. Dan moet zij zich opnieuw aanpassen aan een nieuwe omgeving, nieuwe activiteiten en mogelijk zelfs een andere school.

Kinderen hebben behoefte aan stabiliteit, continuïteit en rust. Daarom vraag ik u nadrukkelijk stil te staan bij de gevolgen die de sluiting van dit centrum zou hebben voor alle kinderen die hier wonen.

In dit centrum wonen veel kinderen die inmiddels hun weg hebben gevonden. Zij nemen deel aan activiteiten binnen en buiten het centrum. Vrijwilligers en organisaties komen hier regelmatig om activiteiten te organiseren die bijdragen aan hun ontwikkeling, welzijn en plezier.

Een verhuizing kan grote gevolgen hebben voor hun emotionele welzijn en ontwikkeling.

Werk en zelfstandigheid

Daarnaast wil ik graag iets vertellen over mijn werk en de stappen die ik heb gezet om zelfstandig te worden.

Ik werk momenteel en het heeft veel tijd gekost om een werkvergunning te krijgen en een baan te vinden. Voor asielzoekers is het vinden van werk vaak niet eenvoudig en de procedures kunnen lang duren.

Als dit centrum sluit en ik moet verhuizen, kan het voor mij heel moeilijk of zelfs onmogelijk worden om mijn werk voort te zetten. De afstand, reistijd of veranderende omstandigheden kunnen ervoor zorgen dat ik mijn baan verlies.

Dat zou betekenen dat ik een kans verlies waarvoor ik hard heb gewerkt en dat ik opnieuw moet beginnen.

Ik wil juist doorgaan met werken, steeds zelfstandiger worden en bijdragen aan de samenleving.

Omdat ik werk, betaal ik ook maandelijks een eigen bijdrage aan het COA. Wie inkomen heeft, heeft ook financiële verantwoordelijkheden. Die neem ik serieus. Ik heb geleerd zorgvuldig met mijn geld om te gaan en mijn uitgaven goed te beheren.

Daarom wil ik benadrukken dat werkende bewoners niet alleen inkomsten ontvangen, maar ook verplichtingen hebben en daaraan voldoen.

De sluiting van dit centrum kan de vooruitgang die ik heb geboekt ernstig in gevaar brengen.

Integratie in de Nederlandse samenleving

Veel bewoners zetten zich actief in om onderdeel te worden van de Nederlandse samenleving.

Zelf bezoek ik het Taalcafé in de Bibliotheek Rijswijk om mijn Nederlands te verbeteren. De taal leren is belangrijk voor mij, omdat ik beter wil communiceren, zelfstandiger wil worden en mijn kansen op de arbeidsmarkt wil vergroten.

Ik ben daarin zeker niet de enige.

Veel bewoners volgen Nederlandse lessen in Den Haag. Sommigen volgen een opleiding in de elektrotechniek, anderen worden opgeleid voor werk in de zorg. Zij investeren tijd en energie in vaardigheden waar ook de Nederlandse samenleving baat bij heeft.

Mijn kamergenoot volgt bijvoorbeeld lessen aan de Universiteit Leiden in Den Haag. Andere bewoners werken, studeren, doen vrijwilligerswerk of zetten zich op andere manieren in voor de gemeenschap.

Zelf neem ik ook deel aan vrijwilligersactiviteiten, omdat ik iets wil teruggeven aan de samenleving.

Wanneer dit centrum sluit, kunnen veel bewoners problemen krijgen met het bereiken van hun opleiding, stage, werk of vrijwilligersactiviteiten. Hierdoor kan hun ontwikkeling worden onderbroken, terwijl zij juist al stappen zetten richting een zelfstandige toekomst.

Stabiliteit voor kwetsbare bewoners

Ook wil ik aandacht vragen voor de gevolgen voor kwetsbare bewoners.

In dit centrum woont bijvoorbeeld een blinde bewoner die inmiddels zelfstandig de weg naar de winkels kent. Winkeliers herkennen hem en helpen hem waar nodig.

Voor hem betekent deze vertrouwde omgeving zelfstandigheid, zelfvertrouwen en waardigheid.

Als hij moet verhuizen naar een onbekende omgeving, verliest hij mogelijk een groot deel van die zelfstandigheid en moet hij alles opnieuw leren.

Dit laat zien dat verhuizen niet voor iedereen slechts een kwestie is van een nieuw adres. Voor sommige mensen betekent het het verlies van een omgeving waarin zij juist zelfstandig kunnen functioneren.

Daarnaast bezoeken veel bewoners een kerk en ontvangen zij steun van de geloofsgemeenschap. Via deze contacten krijgen mensen soms hulp bij het vinden van werk, emotionele ondersteuning en het gevoel dat zij er niet alleen voor staan.

Dergelijke netwerken bouw je niet van de ene op de andere dag op. Ze vormen een belangrijk onderdeel van integratie en maatschappelijke participatie.

Over beeldvorming en vooroordelen

Tot slot wil ik iets zeggen over de negatieve beeldvorming rondom asielzoekers.

Regelmatig zie ik op sociale media berichten waarin incidenten in of rond Rijswijk direct worden toegeschreven aan asielzoekers. Ik begrijp dat mensen zich zorgen kunnen maken over veiligheid. Iedereen heeft het recht zich veilig te voelen.

Maar ik vind het niet eerlijk om een hele groep mensen verantwoordelijk te houden zonder betrouwbare feiten of bewijs.

We moeten situaties beoordelen op basis van feiten en niet op basis van aannames.

Ik woon hier en zie dagelijks dat veel bewoners gewoon proberen een rustig leven op te bouwen. Zij gaan naar hun werk, volgen een opleiding, zorgen voor hun kinderen en werken aan hun toekomst. Daarbij begrijpen wij heel goed dat wij verantwoordelijkheden hebben en dat wij de Nederlandse wetten en regels moeten respecteren.

Natuurlijk is geen enkele gemeenschap perfect. Wanneer iemand een overtreding begaat, moet die persoon daarvoor verantwoordelijk worden gehouden. Maar het is niet rechtvaardig om vervolgens alle bewoners daarop af te rekenen.

Ook wil ik een misverstand wegnemen over de fatbikes die sommige bewoners gebruiken. Soms wordt beweerd dat deze gratis worden verstrekt. Dat klopt niet.

Veel bewoners hebben hun fiets zelf gekocht van geld dat zij hebben verdiend of gespaard. Ook ik heb gewerkt, gespaard en bewust gekozen om mijn eigen geld aan een fiets uit te geven. Voor mij is het een praktisch vervoermiddel.

Een fatbike is dus geen bewijs dat iemand alles gratis krijgt. Het kan juist het resultaat zijn van werk, spaargeld en eigen keuzes.

Asielzoekers zijn mensen met verschillende achtergronden, omstandigheden en ambities. Wij verdienen het om als individu te worden beoordeeld en niet op basis van geruchten of vooroordelen.

Slot

Geachte raadsleden,

Veel bewoners van dit centrum werken, studeren, leren Nederlands, doen vrijwilligerswerk, voeden hun kinderen op en bouwen aan hun toekomst. We hebben contacten opgebouwd met inwoners van Rijswijk, nemen deel aan activiteiten en ontwikkelen vaardigheden die ons helpen om zelfstandig te worden.

De sluiting van dit centrum kan deze ontwikkeling abrupt onderbreken. Mensen kunnen hun baan verliezen, hun opleiding niet meer kunnen volgen, hun sociale netwerk kwijtraken en moeite krijgen om hun gezinsleven voort te zetten.

Ik begrijp dat er financiële, organisatorische of bestuurlijke redenen kunnen zijn om sluiting te overwegen. Ik begrijp ook dat dergelijke besluiten niet eenvoudig zijn.

Toch vraag ik u met respect om niet alleen naar de praktische en financiële aspecten te kijken, maar ook naar de menselijke gevolgen.

Het openhouden van dit centrum betekent stabiliteit voor kinderen, behoud van werk en onderwijs, zelfstandigheid voor kwetsbare bewoners en het voortzetten van de integratie die velen van ons al zijn begonnen.

Wij vragen niet om een voorkeursbehandeling. Wij vragen slechts om de kans om verder te bouwen op wat wij al hebben bereikt.

Wij wachten niet op het begin van ons leven. Wij zijn al bezig onze toekomst op te bouwen.

Voor mij betekent het openhouden van dit centrum dat ik kan blijven werken, Nederlands kan blijven leren, mijn dochter kan ondersteunen en kan bouwen aan een stabiele toekomst voor ons beiden.

Voor andere bewoners betekent het dat zij hun studie kunnen voortzetten, hun vak kunnen leren, voor hun kinderen kunnen blijven zorgen en hun zelfstandigheid kunnen behouden.

Ik vraag u daarom om dit centrum niet alleen te zien als een gebouw of een kostenpost, maar vooral als een gemeenschap van mensen die hard werken aan hun toekomst.

Laat ons niet opnieuw vanaf nul beginnen, nu we eindelijk vooruitgang boeken.

Ik hoop van harte dat u ervoor kiest dit centrum open te houden, zodat wij kunnen blijven bouwen aan ons leven, kunnen bijdragen aan de samenleving en een actief onderdeel kunnen blijven van de gemeenschap van Rijswijk.

Hartelijk dank voor uw aandacht.